



10 november 2001

Cocktail met zware woorden die kruipen tussen de lege glazen

Voorstelling: Cocktail door theatergroep Fanchou. Tekst: Gerardjan Rijnders. Regie: Marc de Boer. Spel: Toine Thissen, Willeke Roerdinkholder, Ilse Schuurmans, Gerben Westerhof, Gratiëlle Pelders, Anne Haiber, Bernard Tuin, Hans Sliepenbeek.

Gezien: Gezien: Gisteravond, Lindenberg-Aldenhof. Nog te zien: Het steigertheater (16-11), Lindenberg-Aldenhof (17-11)

Door PATRICK FEIJEN

NIJMEGEN - Gerardjan Rijnders schreef Cocktail in 1993. Het was in zijn ogen een klassieke komedie met veel klapperende deuren en mensen die opkomen en weer af gaan. Een messcherpe persiflage op de borrelende culturele elite van begin jaren negentig; een milieu vol pretentieuze lijven met lege hoofden; veel woorden, weinig inhoud.

Theatergroep Fanchou nam deze moeilijke, haast meedogenloos kale tekst om een eigen versie van Cocktail in het theater te zetten. Het moet gezegd, Fanchou schuwt het risico niet, want ze hebben het zich deze keer niet gemakkelijk gemaakt. Dat lef verdient alle lof. De voorstelling zelf is jammer genoeg niet helemaal geslaagd.

Cocktail speelt zich af tijdens diverse cocktailparties in de flat van Edward en Jane, die later de flat van Edward en Carla wordt, om te eindigen als toch weer die van Edward en Jane. Wat genoeg zegt over de hoeveelheid zoekende knipperlichtrelaties die hier de deuren in en uit waaien alsof het een duiventil is. Edward ziet Carla wel zitten, maar Celia ook. Hoewel Celia eigenlijk met Peter is, die weer van twee walletjes eet aangezien hij Alex niet laat lopen. Alex, op zijn beurt, gaat voor Paul maar zal de darkrooms nooit helemaal opgeven. Iedereen wankelt en houdt zich vast aan elkaar, iedereen houdt de schijn op, ook al is die van een ander.

Rijnders heeft met Cocktail vooral een schets van de drukke leegte willen geven van deze acht mensen. De taal die hij hier gebruikt, weerspiegelt dit; hier wordt druk gesproken, zonder veel te zeggen. De tekst rinkelt scherp als de ijsblokjes in een cocktailglas. Het vergt dan ook veel energie van spelers om dat te beheersen. Het is bekend dat zelfs de spelers van Toneelgroep Amsterdam er mee worstelden.

Fanchou is niet uit die worsteling gekomen. Het openingsbeeld zet welliswaar op een veelbelovend lichtvoetige manier de sfeer van verveelde leegheid in de flat neer, maar kort nadat Celia de muziek uitzet, doet de zwaarte haar intrede. En het lukt de groep helaas niet om daar weer uit te komen. Fanchou mist de kracht om het lege venijn onder de woorden vorm te geven en tegelijk de lichtheid van een komedie op te zoeken. De leegheid wordt zo gevuld en krijgt een onbedoeld dramatisch gewicht. Waar de woorden heen en weer zouden moeten schieten over de lege glazen op tafel, zoeken ze kruipend hun weg.

© De Gelderlander Reacties: redactie@gelderlander.nl
